

РЕШЕНИЕ

№ 7648

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разгледа докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20231110170090 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от против В. Г. Я., В. И. Г. и С. Г. Г..

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него и ответниците е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот – апартамент, находящ се в гр.

Твърди, че за процесния имот се дължат:

сумата 1 585, 34 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 241, 70 лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2021 г. – 22.08.2023 г.;

сумата 27, 72 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 5, 95 лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 22.08.2023 г.,

за които ответниците отговарят в условията на разделност, както следва: В. Г. Я. – 1/6, В. И. Г. – 2/6 и С. Г. Г. – 3/6,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 14.09.2023 г. по

ч.гр.д. № 49714/2023 г. на СРС, ГО, 62 състав.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответниците, че му дължат исковите суми. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответниците В. Г. Я. и В. И. Г., с който оспорват исковите. Оспорват съществуването на облигационно правоотношение с ищеца през исковия период по съображения, че не е налице сключен писмен договор за доставка на топлинна енергия. Излагат съображения, че е налице нарушение на ЗЗП, доколкото се касае за непоискана услуга. Оспорват през исковия период да е доставяна топлинна енергия до процесния имот. Оспорват начислената стойност на топлинна енергия да отговаря на реално доставена такава, както и ищецът да е доставял топлинна енергия с изискуемото качество. Оспорват годността на общия топломер в абонатната станция, както и размера на технологичните разходи, които са за сметка на доставчика на топлинна енергия. Оспорват претенцията за мораторна лихва по съображения относно акцесорния ѝ характер. Молят съда да отхвърли предявените искове.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответницата С. Г. Г., с който оспорва исковите. Оспорва качеството си на клиент на топлинна енергия за исковия период. Оспорва съществуването на облигационно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди за исковия период, като поддържа, че не е налице сключен с ищеца писмен договор. Излага съображения, че се касае за непоискана услуга. Излага съображения, че претендираната от ищеца стойност на доставена топлинна енергия не съответства на реално доставеното количество топлинна енергия и се явява произволно опред..... от ищеца. Оспорва претенцията за цена на дяловото разпределение по съображения, че се касае за чуждо вземане, по което задължено лице се явява ищецът. Оспорва претенцията за мораторна лихва по съображения, произтичащи от акцесорния ѝ характер, както и по размер. Прави възражение за давност. Счита, че е налице нарушение на Правото на Европейския съюз, във връзка с което развива доводи. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Със заявление от 05.09.2023 г. е сезирала СРС с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу В. Г. Я., В. И. Г. и С. Г. Г. за:

сумата 1 585, 34 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 241, 70 лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2021 г. –

22.08.2023 г.;

сумата 27, 72 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 5, 95 лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 22.08.2023 г.,

които се претендират в условията на разделност, както следва: В. Г. Я. – 1/6, В. И. Г. – 2/6 и С. Г. Г. – 3/6.

С разпореждане от 14.09.2023 г. съдът е издал заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, като е присъдил в полза на заявителя и държавна такса в размер на 37, 21 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

В срока по чл.414 ГПК са постъпили възражения от длъжниците, в които се съдържат възражения за давност.

В срока по чл.415 ГПК ищецът е предявил иски за установяване съществуването на вземанията, предмет на заповедта за изпълнение, по исков ред.

Представен е договор за продажба на държавен недвижим имот от 08.01.1991 г., по силата на който, В. И. Г. и С. Г. Г. са придобили собствеността на следния имот: апартамент, находящ се в гр., състоящ се от: една стая, дневна, кухня и обслужващи помещения, както следва: – 1/3, В. И. Г. и С. Г. Г. – 2/3.

С молба-декларация от 18.10.2001 г. С. Г. Г. е отправила искане за откриване на партия за имота на нейно име. В същата е посочено, че семейството ѝ се състои от 4-ма членове, както и че топлата вода ще се заплаща по показания на узаконен водомер.

Видно от справка за предоставяне на данни по реда на Наредба № 14/18.11.09 г. за лицето, същата е починала на 29.12.2004 г., като е оставила наследници: С. Г. Г. – дъщеря и В. Г. Я. – дъщеря.

Видно от справка за предоставяне на данни по реда на Наредба № 14/18.11.09 г. за лицето В. И. Г., последният се явява съпруг на С. Г. Г..

Представен е договор № 972/09.10.2001 г., сключен между ЕС с адрес: гр. като възложител и като изпълнител за извършване на услугата дялово разпределение, с който страните са договорили абонаментна цена за отчитане на показанията на индикаторите за разпределение на топлинна енергия и разхода за отопление, водомерите за топла вода, поддръжката на монтираните уреди и изготвянето на обща и индивидуални сметки.

Представен е договор, сключен между – възложител и – изпълнител, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл.139в, ал.2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между

потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

Видно от представените 2 бр. индивидуални справки за отопление и топла вода за процесния имот, съставени от фирмата за дялово разпределение за отчетните периоди м.05.2020 г. – м.04.2021 г. и м.05.2021 г. – м.04.2022 г., в същите е посочено „без водомер“.

От заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвена от вещото лице В. Т., се установява, че общият топломер в абонатната станция се отчита по електронен път в началото на всеки месец. Посредством т.н. „терминал“ се сменя показанието на топлинна енергия в 0.00 часа на първо число от месеца. От отчетеното количество топлинна енергия се приспадат технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата се разпределя между всички потребители – за отопление /имот и сградна инсталация/. В случая технологичните разходи в абонатната станция са приспаднати от топлопреносното предприятие.

За исковия период не е начислявана топлинна енергия за отопление на имота. Начислена е топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, на база пълната отопляема кубатура от 147 м³, както и топлинна енергия за БГВ за 2 бр. потребители служебно по реда на чл.69, ал.2, т.2 от Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването – като за имот без водомер.

Констатира се, че стойността на топлинната енергия за исковия период възлиза на сумата **1 640, 74** лв., формирана като сбор на фактурираната по прогнозни стойности сума от 1 600, 52 лв. и сумата за доплащане от изравнителни сметки в размер на 40, 22 лв. В посочената сума не са включени предишни неплатени просрочени суми и лихви по тях.

Вещото лице е посочило, че стойността на дяловото разпределение възлиза на сумата **27, 72** лв.

Установи се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, изготвена от вещото лице И., че за исковия период задължението е намалено със сумата 44, 47 лв., което се потвърждава от представената по делото обща фактура от 31.07.2021 г., в която е отразена платена сума в размер на 44, 47 лв.

Вещото лице е посочило, че стойността на дяловото разпределение за исковия период м.07.2020 г. – м.04.2022 г. възлиза на сумата 27, 72 лв.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

В предмета на делото са включени установителни иски, предявени в срока по чл.415 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, срещу която в срока по чл.414 ГПК са депозирані възражения от длъжниците. Целта на ищеца е да се

установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите му е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В случая от представения договор за продажба на държавен недвижим имот от 08.01.1991 г. се установява, че собствеността на процесния имот е придобита от, В. И. Г. и С. Г. Г., както следва: – 1/3, В. И. Г. и С. Г. Г. – 2/3. Установява се от представената по делото справка за предоставяне на данни по реда на Наредба № 14/18.11.09 г. за лицето В. И. Г., че последният има качеството съпруг на С. Г. Г. към момента на изготвяне на справка – 2022 г. Не се твърди и установява по делото В. И. Г. да е имал това качество и към момента на сключване на договора за продажба на държавен недвижим имот от 08.01.1991 г., с оглед на което следва да се приеме, че заедно със С. Г. Г. са придобили закупените от тях 2/3 в условията на обикновена съсобственост – всеки от тях по 1/3.

Видно от справка за предоставяне на данни по реда на Наредба № 14/18.11.09 г. за лицето, същата е починала на 29.12.2004 г., като е оставила наследници: С. Г. Г. – дъщеря и В. Г. Я. – дъщеря, придобили по арг. от нормата на чл.5, ал.1 ЗН по 1/2 от закупената от нея 1/3, т.е. всяка от тях – по 1/6 по наследяване от майка им.

С оглед изложеното се налага извод, че ответниците се явяват съсобственици на процесния имот при квоти, както следва: В. Г. Я. – 1/6, В. И. Г. – 1/3 и С. Г. Г. – 1/2 (1/3 от покупко-продажба и 1/6 по наследяване).

От качеството на ответниците на съсобственици на процесния имот произтича и качеството им на клиенти на топлина енергия за битови нужди за исковия период.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика, обективизирана в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Не е налице нарушение на забраната по чл.62 ЗЗП. Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 2/2016 от 25.05. 2017 г. по тълк.дело № 2/2016 г. на ОСГК на ВКС, за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на разпоредбата на чл.62 във връзка с §1 от ДР на ЗЗП.

С оглед изложеното се налага извод за съществуването на облигационно правоотношение с ищцовото дружество през исковия период.

Възникването на облигационното правоотношение не се предпоставя от сключването на писмени договор, доколкото отговорността на ответниците се ангажира в качеството им на клиент за битови, а не за стопански нужди.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е

регламентиран в ЗЕ (чл.139 – чл.148) и Наредбата за топлоснабдяването.

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлина енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, която е изготвена въз основа на приложените по делото и допълнително изискани документи, въз основа на които вещото лице е дало заключение относно дължимата стойност на топлинна енергия през процесния период, в съответствие с разпоредбите на раздел VI от глава X на ЗЕ. Вещото лице е съобrazilо, че дяловото разпределение на топлинната енергия за имота през процесния период е извършено правилно, съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба.

За исковия период не е начислявана топлинна енергия за отопление на имота. Начислена е топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, както и топлинна енергия за БГВ.

Съгласно чл.69, ал.2, т.2 от Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването изразходваното количество гореща вода в отделните имоти се разпределя при норма за разход на потребление на гореща вода от 140 л на обитател за едно денонощие – когато не са монтирани индивидуални водомери за топла вода, индивидуалните водомери за топла вода са повредени или не са изпълнени изискванията на чл. 52, ал. 4 и ал. 6, т. 4, липсва или има нарушена оловна и/или холендрова пломба, или не е осигурен достъп за отчитане.

В случая начислената топлинна енергия за БГВ е по реда на чл.69, ал.2, т.2 от Наредбата, като според заключението на СТЕ, е начислена топлинна енергия за БГВ за имот без водомер, данни за което се съдържат в представените 2 бр. индивидуални справки за отопление и топла вода, съставени от ФДР за исковия период, като БГВ е начислена за 2 бр. потребители.

Ответниците твърдят, че в имота има водомер, което възражение е относимо към размера на ищцовата претенция. Въз основа на доказателствата по делото не може да се направи извод в сочения смисъл – в съставените индивидуални справки за отопление и топла вода от ФДР за исковия период е посочено, че няма водомер, в какъвто смисъл е заключението на СТЕ. Доказателствените искания в тази връзка – за допускане на допълнителна СТЕ, която да изследва начислената топлинна енергия за БГВ в периода 2019 г. – 2020 г., част от който (до 30.04.2020 г.) предхожда исковия, и която след

извършване оглед на процесния имот, да посочи има ли в същия водомер, както и за допускане на свидетел, са оставени без уважение, доколкото същите не са от естество да променят този извод. Евентуално констатирано различно количество начислена топлинна енергия за БГВ за предходен период, както и наличието на монтиран водомер в имота към момента на евентуално извършен оглед са ирелевантни предвид обстоятелството, че от значение в случая е наличието на такъв към исковия период, а не към предходен/последващ момент. По делото са приети 11 бр. разписки за извършени в периода м.08.2021 г. – м.06.2022 г. плащания от трето за спора лице чрез EasyPay на задължения към, клиентски №, за имот с адрес: гр. с посочване на фактури за периода м.07.2021 г. – м.05.2022 г., от които може да се направи извод, че са заплащани задължения за период, част от който съвпада с исковия, към, но от които не би могъл да се направи извод за наличието на узаконен водомер в процесния имот.

Не се твърди и установява да е било упражнено правото по чл.29, ал.1 от Общите условия на ищеца за подаване на рекламация за отчет на показанията на уредите и разпределението на енергията за предходен период в 30-дневен срок от получаване на изравнителните сметки.

Констатира се от заключението на СТЕ, че стойността на топлинната енергия за исковия период възлиза на сумата **1 640, 74 лв.**, формирана като сбор на фактурираната по прогнозни стойности сума от 1 600, 52 лв. и сумата за доплащане от изравнителни сметки в размер на 40, 22 лв.

Установи се от заключението на ССЕ, че е налице плащане за исковия период в размер на сумата 44, 47 лв. по общата фактура за 2021 г., с която следва да бъде намален размерът на задължението, поради което се налага извод, че е налице непогасен остатък в размер на сумата 1 596, 27 лв. Тази сума е в размер, по-голям от претендирания от ищеца от 1 585, 34 лв.

Ответниците своевременно, още с възражението си по реда на чл.414 ГПК в заповедното производство, са заявили възражения за изтекла погасителна давност, във връзка с които съдът намира следното:

Съгласно ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, вземанията на топлоснабдителните дружества са периодични по смисъла на чл.111, б. „в“ ЗЗД, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от тези дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

Съгласно нормата на чл.114, ал.1 ЗЗД давностният срок започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо.

Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 от ОУ от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл.32, ал.1, т.е.

прогнозните суми по ежемесячните фактури в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а стойността на фактурата по чл.32, ал.2, т.е. общата фактура за реално потребеното количество топлинна енергия за отчетния период – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

В случая заявлението по чл.410 ГПК, от който момент се счита предявен искът по чл.422 ГПК, е подадено на 05.09.2023 г., с оглед на което към този момент е изтекла погасителната давност за вземанията, станали изискуеми преди 05.09.2020 г., каквито се явяват вземанията за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г. (вземането за м.6.2020 г. е станало изискуемо на 15.08.2020 г.) в размер на сумата 88, 94 лв., опред..... при съобразяване заключението на СТЕ.

Непогасени по давност са вземанията за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г. в размер на сумата **1 496, 40** лв.

Ответниците отговарят за задължението съобразно дяловете си в съсобствеността, както следва: В. Г. Я. – 1/6 (равняваща се на 249, 40 лв.), В. И. Г. – 1/3 (равняваща се на 498, 80 лв.) и С. Г. Г. – 1/2 (равняваща се на 748, 20 лв.).

Задължението за заплащане стойността на топлинната енергия е парично, с оглед на което в случай на забава съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл.84, ал.1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД.

Не се дължи мораторна лихва върху погасените по давност главни вземания по арг. от нормата на чл.119 ЗЗД.

Съгласно чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесячно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в

45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

С оглед изложеното ищецът има вземане за мораторна лихва върху непогасените по давност вземания за стойността на доставената топлинна енергия за периода 15.09.2021 г. – 22.08.2023 г. в размер на сумата **228, 23** лв., определен по реда на чл.162 ГПК.

Ответниците отговарят за задължението съобразно дяловете си в съсобствеността, както следва: В. Г. Я. – 1/6 (равняваща се на 38, 04 лв.), В. И. Г. – 1/3 (равняваща се на 76, 08 лв.) и С. Г. Г. – 1/2 (равняваща се на 114, 12 лв.).

По силата на чл.22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал.2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл.61, ал.1 от Наредбата за топлоснабдяването е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл.151, ал.1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от КЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл.20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение в качеството на продавач на топлинна енергия. Установи се от заключението на СТЕ и ангажираните писмени доказателства, че дяловото разпределение за исковия период е извършвано от

Общият размер на дължимата цена на дяловото разпределение за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г. възлиза на сумата **27, 72** лв., определен при съобразяване заключението на СТЕ и ССЕ.

Ответниците отговарят за задължението съобразно дяловете си в съсобствеността, както следва: В. Г. Я. – 1/6 (равняваща се на 4, 62 лв.), В. И. Г. – 1/3 (равняваща се на 9, 24 лв.) и С. Г. Г. – 1/2 (равняваща се на 13, 86 лв.).

Съдът намира, че лихва върху главницата за цената на дяловото

разпределение не се дължи, доколкото от страна на ищеца не се установява при условията на пълно и главно доказване изпадането на длъжника в забава по отношение на главния дълг – не е предвиден срок за заплащане на задължението, с оглед на което ответникът изпада в забава след покана, каквато не се установява да е била отправена до него.

По разноските:

С оглед изхода на спора на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата 82, 13 лв. разноси за заповедното и сумата 694, 28 лв. разноси за исковото производство, съобразно уважената част от исковете, които следва да бъдат понесени от ответниците, както следва: В. Г. Я. – 1/6, В. И. Г. – 2/6 и С. Г. Г. – 3/6.

Претендира се адвокатско възнаграждение за предоставена на ответниците безплатна правна защита по чл.38, ал.2 ЗА за заповедното и исковото производство.

Предоставянето на правна защита, изразяваща се в подаване на възражение по чл.414 ГПК, не е сред изрично предвидените в Наредба № 1/09.07.2004 г. хипотези, поради което и на основание §1 от ДР на Наредбата възнаграждението на пълномощника на длъжника следва да бъде определено по аналогия, което изисква изследване естеството на извършените действия. Целта на заповедното производство е да се провери дали едно вземане е безспорно. Това производство е формално и започва с отправеното до съда искане за издаване на заповед за изпълнение по образец, утвърден с Наредба № Н-2 от 18.02.2020 г. за утвърждаване на образци за заповед за изпълнение, заявление за издаване на заповед за изпълнение и други книжа във връзка със заповедното производство. Ведно със заповедта за изпълнение, на длъжника се изпраща и бланка за възражение, съдържаща указания за попълването ѝ. Обосноваване на възражението не се изисква съгласно нормата на чл.414, ал.1 ГПК, освен в случаите по чл. 414а, когато възражението е съпроводено с твърдения за плащане на задължението, какъвто процесният случай не е.

Предвид изложеното, възнаграждението за подаване на възражение по чл. 414 ГПК следва да бъде определено по реда на чл. 6, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. (в посочения смисъл – решение № 21 от 19.05.2021 г. по в. гр. д. № 9639/2020 г. на СГС, II Д състав, решение № 1341 от 19.02.2020 г. по в. гр. д. № 4109/2019 г. на СГС, II Д състав, решение № 1451 от 16.06.2022 г. по в. гр. д. № 3574/2022 г. на СГС, II Б състав, решение № 260510 от 12.10.2020 г. по в. гр. д. № 13206/2019 г. на СГС, II Е състав, решение № 915 от 3.02.2020 г. по гр. д. № 10962/2016 г. на СГС, ГО I-5 състав – в относимата им част относно разноските за заповедното производство, определение № 1292/16.02.2022 г. по ч. гр. д. № 13860/2021 г. по на СГС, II А състав, определение № 3262 от 1.10.2017 г. по ч.гр.д. № 3474/2017 г. на САС, XII състав, определение от 30.03.2023 г. по ч.гр.д. № 2248/2023 г. на СГС, IVA състав и др.) – в размер на сумата от 200 лв.

На адв. С. следва да се присъди, на основание чл.38, ал.2 ЗА, за всеки от

представляваните от него в заповедното производство трима длъжници, сумата от по 11, 65 лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита за заповедното производство, или общо сумата 34, 95 лв.

За исковото производство следва да се определи адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита на всеки от тримата ответници в размер на сумата от по 400 лв.

На адв. С. следва да се присъди, на основание чл.38, ал.2 ЗА, сумата 23, 29 лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита на С. Г. Г..

На адв. С. следва да се присъди, на основание чл.38, ал.2 ЗА, сумата от общо 46, 59 лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита на ответниците В. Г. Я. и В. И. Г..

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че **В. Г. Я.**, ЕГН *****, **В. И. Г.**, ЕГН ***** и **С. Г. Г.**, ЕГН ***** дължат на, ЕИК, на основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

В. Г. Я. – 1/6, В. И. Г. – 2/6 и С. Г. Г. – 3/6 от следните суми:

сумата **1 496, 40** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот – апартамент, находящ се в гр., за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 05.09.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата **228, 23** лв. мораторна лихва за периода 15.09.2021 г. – 22.08.2023 г.;

сумата **27, 72** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.07.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 05.09.2023 г. до изплащане на вземането,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 14.09.2023 г. по ч.гр.д. № 49714/2023 г. на СРС, ГО, 62 състав, като

ОТХВЪРЛЯ иска за стойността на топлинната енергия за сумата над **1 496, 40** лв. до **1 585, 34** лв. и за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г. – като **ПОГАСЕН ПО ДАВНОСТ**, както и иска за сумата над **228, 23** лв. до **241, 70** лв. мораторна лихва върху стойността на топлинната енергия за периода 15.09.2021 г. – 22.08.2023 г.; иска за сумата **5, 95** лв. мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 15.09.2020 г. – 22.08.2023 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА В. Г. Я., ЕГН *****, В. И. Г., ЕГН ***** и С. Г. Г., ЕГН ***** да заплатят на, ЕИК, на основание чл.78, ал.1, вр. ал.8 ГПК, сумата **82, 13** лв. разноски за заповедното и сумата **694, 28** лв. разноски за исковото производство,

както следва: В. Г. Я. – 1/6, В. И. Г. – 2/6 и С. Г. Г. – 3/6.

ОСЪЖДА, ЕИК да заплати на адв. Д. Ц. С., на основание чл.38, ал.2 ЗА, сумата **34, 95** лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита за заповедното производство, и сумата **23, 29** лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита за исковото производство.

ОСЪЖДА, ЕИК да заплати на адв. А. В. С., на основание чл.38, ал.2 ЗА, сумата **46, 59** лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита за исковото производство.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____